

El 12 del 12 del 12 no podia ser un dia qualsevol. Feia un any de l'inici del judici de Francisco Camps i la data era mística com cap altra. Única. No hi hauria un 13 del 13 del 13 que poguera resultar més apocalíptic. L'ocàs del campisme havia de sobrevenir, sí o sí, aquella jornada. I així fou.

El Tribunal Suprem, amb una sentència unànime dictada pels cinc membres de la secció tercera de la sala contenciosa administrativa, estimava el recurs de cassació presentat per Acció Cultural del País Valencià (ACPV) i anul·lava la primera de les tres multes que Francisco Camps havia imposat a l'entitat cívica, a més de negar la competència de l'administració valenciana sobre l'espai radioelèctric per què transitava el senyal de la televisió pública catalana. La croada capitanejada per Camps havia mobilitzat desenes de milers de valencians que no reeixien a capir els motius pels quals la Generalitat vetava un canal de televisió que sintonitzava qui volia, lliurement.

La sentència, molt contundent durant les 21 pàgines de què consta, vetlla per la reciprocitat de les televisions dels territoris fronterers que comparteixen una llengua minoritària i indica el camí que seguiran les dues que hi ha pendents. Per això mateix, l'executiu d'Alberto Fabra ha acatat aquesta resolució de seguida i no recorre davant el Tribunal Constitucional. La Generalitat es veurà obligada a retornar a ACPV l'import de les multes que l'entitat ha abonat durant aquest temps, amb els interessos corresponents.

Però el dramàtic 12 del 12 del 12 de Francisco Camps no va acabar ací. Una altra comunicació judicial, aquesta del Tribunal Superior de Justícia valenciana (TSJCV), situava al llinar de la vista oral el seu ex-vicepresident, Vicente Rambla, i les seues ex-conselleres de Turisme, Angélica Such i Milagrosa Martínez –aquesta última, a més, presidenta de les Corts sota el seu mandat–, encausats pel cas *Gürtel* a la branca que investiga les concessions successives a Orange Market –l'empresa que comandava Álvaro Pérez– del pavelló valencià a la fira turística madrilenya Fitur. El jutge José Ceres els processava a tots tres i els situava a les portes d'un judici que podria celebrar-se a la primavera.

L'ombra del fantasma *Gürtel* tornava a ocupar l'atenció de la premsa i col·locava en una situació compromesa el successor

José Manuel Bandrés –dalt–, Manuel Campos –esquerra– i Eduardo Espín –baix–, tres dels cinc magistrats del Suprem que han signat la sentència crítica amb la persecució de TV3 per part de la Generalitat de Francisco Camps.

Camps, assenyalat

El Tribunal Suprem censura la persecució a ACPV per les emissions de TV3 que va liderar Francisco Camps. Una sentència severa anul·la les multes i defensa la recepció de televisions en la mateixa llengua.

de Camps. Rambla, Such i Martínez són tres dels nou imputats amb què conviu Alberto Fabra al grup parlamentari, dels quals no es pot desempallegar perquè Camps va incloure'ls a les llistes i ara no volen perdre els beneficis que, per a la seua defensa, comporta l'aforament.

Ves per on, Rambla fou el vice-president valencià encarregat de negociar la reciprocitat entre TV3 i Canal 9 amb el conseller català de Cultura i Mitjans Àudio-visuals d'aleshores, Joan Manuel Tresserras. Unes converses improductives, pel fet que la Generalitat Valenciana sempre va exigir al govern estatal un tercer canal múltiple –és a dir, quatre freqüències més de lliure disposició–, els

mateixos que posseïa Catalunya, l'única autonomia que en tenia tants.

D'espai per a emetre TV3, n'hi havia, però l'objectiu del gabinet valencià era aprofitar l'avinentesa per a guanyar espai radiolèctric. En principi, a fi d'establir convenis de reciprocitat amb unes altres comunitats –Múrcia, Castella - la Manxa o Aragó– i no privilegiar la relació televisiva amb Catalunya, però en el fons primava el desig de poder concedir-lo a empreses privades que no havien obtingut cap porció del pastís digital adjudicat el 2006 i que ara, sis anys més tard, el Tribunal Suprem també ha anul·lat per la “manca d'objectivitat i d'imparcialitat” que va imperar en el procés.

En resposta al diputat de Compromís Josep Maria Pañella, Vicente Rambla va mostrar-se ben explícit el 4 d'octubre del 2007, en plena sessió de control de les Corts valencianes: “Per molt que us referiu a les normes de la Unió Europea, ací hi ha una legislació, totes les televisi-

ons s'hi han de sotmetre, i la defensa de televisions il·legals en què vostès volen instal·lar-se, del costat d'institucions que defensen els Països Catalans, és una cosa que només forma part dels plantejaments mentals de persones pertorbades”.

Europa. En canvi, la sentència del Tribunal Suprem coneguda la setmana passada posa molt d'èmfasi en la recomanació de la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, en el sentit de protegir-les mitjançant la sintonització mútua dels canals que comparteixen una mateixa llengua, independentment de les fronteres administratives.

L'Estat espanyol va presentar l'adhesió formal a la Carta el 9 d'abril del 2001, Any Europeu de les Llengües, després que el PP i el PSOE s'hi posicionaren a favor al Congrés dels Diputats. Els ponents respectius van ser el diputat valencià Francisco Camps i el diputat català Lluís Maria de Puig, i la norma

va entrar en vigor l'1 d'agost. Malgrat el menysteniment de Rambla, aquest ha estat un dels pilars sobre els quals els serveis jurídics d'ACPV han edificat la defensa –reeixida– de la recepció de TV3 al País Valencià.

Precisament, el 12 del 12 del 12, poques hores després que el Suprem dictara la sentència sobre les emissions de TV3, moria Lluís Maria de Puig, que després del seu pas pel Congrés havia estat eurodiputat i senador en representació del PSC.

La resposta. Coneguda la sentència del Suprem, Eliseu Climent i l'advocada Mercè Teodoro van expressar la seua satisfacció indissimulada. “És un gran dia per a la democràcia i la llibertat d'aquest país”, va afirmar el primer, per a qui la resolució judicial en qüestió “soterra l'era Camps”. “Estic segur que l'actual govern valencià, alliberat del llast campista, estarà content per aquesta decisió”, va reblar Climent, que a continuació va instar el Consell a trobar la solució d'un “conflicte absurd”, motiu pel qual va posar “a disposició de la Generalitat, gratuïtament, la nostra xarxa de repetidors, sufragada els anys 80 amb aportacions desinteressades de 7.000 ciutadans”.

L'alegria que envaeix ACPV no evita el disgust per “la negativa del PP espanyol a prendre en consideració la iniciativa legislativa popular “Televisió Sense Fronteres””, que el Congrés dels Diputats va rebutjar el proppassat 11 de setembre amb els vots en contra dels populars i d'UPyD. La ILP, amb el suport de més de 651.000 signatures, havia superat el primer tràmit d'admissió la legislatura anterior –quan el PP se n'havia abstingut– però ha mort ara que els conservadors són a la Moncloa.

La ILP buscava blindar les emissions dels canals que comparteixen llengua als territoris en què aquesta es parla, però l'executiu espanyol considera que és un projecte massa car i difícil, tècnicament, encara que els informes d'especialistes en telecomunicacions aportats per ACPV avalen la mesura.

“Els ministres d'Indústria socialistes i populars en són coresponsables”, va etzibar Climent, que a la conferència de premsa també va voler “homenatjar” els milers de persones que han defensat les emissions de TV3 al País Valencià, i molt especialment, tots aquells que van

concentrar-se al repetidor de la Carrasqueta (Xixona, Alacantí) per evitar-ne el tancament la primera ocasió que la Generalitat va provar de precintarlo.

Per bé que la Generalitat Valenciana va acatar immediatament la sentència del Suprem, ACPV no pensa que aquest episodi estiga "tancat". Ni de bon tros. Aquest dimecres, 19 de desembre, l'executiva de l'entitat decidirà les passes a seguir, atès que encara hi ha dues sentències pendents —una al Suprem i una altra al TSJCV, que podrien no emetre's mai, si és que el Consell retira les multes— i que els cinc magistrats del Suprem diuen amb claredat que la competència sobre aquestes emissions correspon a l'estat.

Divendres passat, a la conferència de premsa posterior a la reunió del Consell, el vice-president i portaveu, José Ciscar, va advertir que, en cas que es reconecte TV3 al País Valencià, la Generalitat informará el Ministeri d'Indústria. En aquell mateix moment, però, l'alcalde de Morella, Rhamsés Ripollés, deia que recuperarà ja mateix el senyal de la televisió catalana a través del repetidor de la capital dels Ports, de titularitat municipal però que també va perdre el senyal amb motiu de les amenaces del Consell.

Tot i que ACPV ha posat al seu abast la infraestructura escaient per sintonitzar TV3, el govern valencià no vol seure a parlar-hi, sinó que aspira a pactar la reciprocitat amb Canal 9 amb l'executiu català. Ara, però, l'exigència del tercer canal múltiple ja no serà un entrebanc.

Dels 890.000 euros de multa que havien imposat a ACPV, l'entitat n'ha pagats 473.000 i ha vist com li embargaven els casals Jaume I de Castelló de la Plana, la Vall d'Uixó, Ontinyent i Monòver, com a garantia de pagament de la quantitat restant. L'entitat espera que concloga tot el procés —aquesta sentència feia referència als repetidors de la Carrasqueta, del Mondúber (Safor) i de Bartoló (Plana), en quedaria una altra del Suprem sobre els d'Alginet (Ribera Alta) i la Llosa de Ranes (Costera), i una tercera al TSJCV sobre el de Perenxisa (Horta)— per tal de decidir com retorna les aportacions econòmiques dels qui van ajudar a pagar les sancions. Unes sancions que la Generalitat de Camps va cobrar i que la de Fabra haurà de retornar amb interessos. L'herència també incloïa això.

Victor Maceda

Mercè Teodoro, advocada d'ACPV, acaba de fer vint anys de lletrada. La sentència "impecable" sobre les emissions de TV3 al País Valencià l'ha alegrada especialment. "Malgrat tot, encara podem confiar en la justícia", afirma.

“En el terreny de la raó, mai no ens guanyaran”

Us esperàveu aquesta sentència del Tribunal Suprem, tan contundent contra l'actuació de la Generalitat Valenciana?

—Els arguments jurídics eren ben sòlids, tenia aquesta convicció, però alhora desconfiava, perquè es tractava d'un tema polític. Mai no havien perseguit cap televisió com TV3 al País Valencià. Mai. Alguns articles de la llei de l'audiovisual valencià semblaven inspirats en el tancament d'aquestes emissions, fins al punt que el govern valencià assumia més competències de les que podia acaparar. El president del govern espanyol [José Luis Rodríguez Zapatero] va recórrer i la Generalitat va fer marxa enrere abans que s'hi pronunciara el Constitucional.

—No era casual.

—En absolut. Fou en aprovar la nova llei, que van comunicar-nos l'inici de l'expedient sancionador. Era el número 1/2007, era una llei feta *ex professo*.

—Amb tot, no van dubtar a violar l'àmbit de decisió de l'estat. Les emissions transitaven per un espai radioelèctric diferent de l'autonòmic.

—En dotar-se de la llei, actuen tan ràpid que fins i tot n'ultrapassen els límits. Consideren que els pertany tot l'espai radioelèctric del País Valencià i que ACPV actua com a "operador de telecomunicacions" i no com a reemissora d'un operador que ja existia [TV3] i que exerceix un servei públic. Tenien la pael·la pel mànec, es pensaven que la llei els possibilitava de fer allò que els vinguera de gust, però van errar-la de ple.

—ACPV va veure's obligada a abonar les multes i tancar les emissions,

però. Era aquesta la peça principal que volien abatre, més que no TV3?

—L'objectiu era doble i beneficiava doblement els seus interessos. Imposaven unes sancions desproporcionades —destinades a grans operadors i multinacionals— a una entitat cultural sense ànim de lucre, cosa que l'abocava a l'abisme.

—En quina situació queden Edilberto Narbón, Juan Luis Lorente i Inmaculada Revuelta, els magistrats del TSJ valencià que aprovaren les multes i el cessament de les emissions?

—Hauran de llegir amb atenció la sentència del Suprem i admetre que ACPV no n'era l'emissor, sinó el reemissor, i admetre que la Generalitat únicament podia actuar sobre l'espai radioelèctric que domina en règim de concessió. Sempre vam dir que calia filar prim: ni havíem envaït l'espai gestionat pel govern valencià ni exercíem com a emissors; però, malgrat això, se'ns aplicava la norma sancionadora.

—Què us ha semblat la resposta de la Generalitat, en el sentit d'acatar la sentència i no recórrer-hi en contra.

—L'actual govern valencià mira de desmarcar-se de l'anterior. És un gest intel·ligent, perquè la Generalitat travessa un moment molt complicat: molts ex-consellers tenen problemes greus pels seus actes polítics i personals. Si hi afegim el caos de les telecomunicacions al País Valencià, amb la decisió del Suprem d'ara fa uns mesos que ha anul·lat les adjudicacions de TDT fetes durant l'etapa de Francisco Camps, queda clar que en aquest camp van actuar arbitràriament, cosa injustificable.

—A l'any i quatre mesos que porta Alberto Fabra com a president del Consell, de quina manera ha influït el serial de TV3?

—No ha afectat. Ni per a bé ni per a mal. Se n'ha mantingut al marge, la Generalitat no ha deixat de requerir el pagament de les multes a ACPV. Fins ara ha dut a terme una política continuïsta, espere que rectifiqui a partir d'ara, ni que siga per la sentència del Tribunal Suprem i per distanciar-se de l'anterior govern.

—Com ha influït el suport popular en aquest procés? Les donacions particulars, la recollida de signatures per la iniciativa legislativa popular (ILP) "Televisió Sense Fronteres"...

—L'afèr era prou important i la gent s'hi ha volgut implicar. Aquest suport ha servit per a mantenir viu el conflicte i la reivindicació, i no ha deixat d'exigir una solució. La voluntat de sintonitzar televisió en la nostra llengua ha estat una caixa de ressonància. Els magistrats del Suprem han dit que és un cas extraordinari i han reflexionat sobre la legitimació final de la nostra conducta i sobre la legislació en favor de les televisions amb llengua pròpia.

—Fan esment explícit a la Carta Europea de les Llengües Minoritàries, fins i tot.

—En efecte, destaca la necessitat que hi haja convenis de reciprocitat entre les televisions de territoris fronterers que comparteixen una mateixa llengua, més enllà de les divisions administratives que hi puga haver. La sentència precisa que aquests convenis de reciprocitat s'han demostrat estèrils i que els poders públics no hi han posat remei durant les modificacions legals successives.

—I parla de la ILP, també.

—Sí. Era una altra via per a resoldre un problema que, segons la sentència, l'estat ja hauria d'haver esmenat. Hi ha reflexions de política administrativa molt i molt interessants, que legitimen la lluita d'ACPV. Els magistrats especifiquen que és legal emetre TV3 fora del territori català, però que l'estat podia haver sancionat l'actuació d'ACPV. En definitiva, afirma que les lleis espanyoles han estat ineficaces. És una sentència impecable.

—Si reconecteu TV3 al País Valencià, el Ministeri de Justícia podria forçar-ne el tancament. És una hipòtesi plausible?

PRATS I CAMPE

Mercè Teodoro mostra la sentència del Tribunal Suprem referent al primer dels tres expedients oberts per la Generalitat Valenciana contra ACPV per les emissions de TV3 al País Valencià.

—Sóc optimista. Ha quedat clar que, contra segons quines coses, no s'hi pot anar. A la fi, sempre s'imposa el sentit comú. Sempre vaig dir que era qüestionari de temps i les coses, ara, tornen al seu lloc. Ens han pressionat econòmicament, ha estat un xantatge, però en el terreny de la raó, mai no ens guanyaran.

“Contra segons quines coses, no s'hi pot anar. A la fi, s'imposa el sentit comú”

—S'ha demostrat, també, que el tercer canal múltiple que demanava la Generalitat era innecessari.

—Òbviament. De fet, nosaltres emetem per un canal que no els corresponia, mai no ha calgut aquest tercer múltiple. D'espai, sempre n'hi ha hagut.

—Encara queden dos expedients sancionadors als tribunals. Quan n'hi haurà una resposta?

—Espere que prime la sensatesa i que, *motu proprio*, la Generalitat anul·le totes

les sancions, tal com ha dit que farà. Si això passa, retirarem de seguida tots els recursos. Si impera el sentit comú, l'honradesa i la bona fe que ha expressat el govern de Fabra, abans d'un mes podríem haver acabat aquest malson

—De tots els plets que heu guanyat a la Generalitat Valenciana, i ja n'acumuleu alguns, aquest d'ara ha estat el més satisfactori?

—No ha estat un judici, sinó tres: tres expedients sancionadors, amb mesures prèvies incloses, prova i recurs per la via administrativa. Paral·lelament, van tramitar-se per via judicial les tramitacions per a accedir als repetidors, en primera instància i en apel·lació davant l'audiència provincial. A més, els tres recursos contenciosos administratius, amb peces separades de suspensió i de mesures cautelars. Després, els recursos de cassació, diverses al·legacions que volien inadmetre el nostre recurs... Hem superat tots aquests entrebancs, del 2007 ençà. Si no, no hauríem guanyat aquest recurs de cassació, perquè és una qüestió molt tècnica i curiosa. Hi he esmerçat moltes hores i he conclòs que, malgrat tot, encara podem confiar en la justícia. És de les millors notícies que podia rebre.

Victor Maceda